

Sygn. akt II Ka 594/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2022 r.

sprawy **K. C. i M. C.**

oskarżonych z art. 53 pkt 4 i 6 ustawy z dnia 13.10.1995r. Prawo łowieckie

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 czerwca 2022 r. sygn. akt II K 49/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu zarzuconego i przypisanego oskarżonym eliminuje stwierdzenie „i weszli w posiadanie dwóch zastrzelonych żurawi zwyczajnych samca i samicy będących pod ochroną gatunkową”, zaś z kwalifikacji prawnej eliminuje pkt 6 art. 53 ustawy z dnia 13.10.1995 r. Prawo łowieckie i za podstawę skazania i wymiaru kary przyjmuje art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1995 r. Prawo łowieckie;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 940 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 594/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 czerwca 2022 r. sygn. akt II K 49/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	I. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 53 pkt 4 i 6 ustawy z dnia 13 października 1995r. Prawo Łowieckie poprzez jego bezzasadne zastosowanie, w sytuacji gdy żurawie nie są zwierzyną łowną (nie znajdują się na liście gatunków łownych wymienionych w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 11 marca 2005 r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych Dz. U. Nr 45 poz 433 z późn. zm.), wobec czego nie ma do niej zastosowania ustawa Prawo Łowieckie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut częściowo zasadny. W przedmiotowej sprawie doszło do obrazy prawa materialnego, tj. art. 53 pkt 6 ustawy Prawo łowieckie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, przyjmując, że zastrzelone przez oskarżonych żurawie zwyczajne pozostają pod ścisłą ochroną gatunkową. Nieprawidłowo jednak przyjął, za		

aktem oskarżenia, iż wejście w posiadanie żurawi wyczerpuje znamiona wskazanego wyżej przepisu. Nie budzi wątpliwości, że dobrem chronionym przez przepis art. 53 ustawy są zwierzęta łowne zagrożone kłusownictwem. Aktualna lista zwierząt łownych została określona w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 11 marca 2005 r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych (Dz. U. Nr 45, poz. 433 ze zm.). Żuraw, jako zwierzę pozostające pod ścisłą ochroną gatunkową (zgodnie z poz 17 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt), nie należy do zwierząt łownych. Wchodzenie w posiadanie żurawi - zwierząt objętych ochroną gatunkową nie może zatem być kwalifikowane jako przestępstwo z art. 53 Prawa łowieckiego.

Nie ma jednak racji skarżący obrońca, iż działanie oskarżonych w ogóle nie wyczerpało znamion opisanych w art. 53 ustawy Prawo łowieckie. Jak prawidłowo ustalono w sprawie, zarówno M. C. jak i K. C. nie posiadali uprawnień do polowania. Obaj przyjechali do lasu, mieli ze sobą broń myśliwską wyposażoną w lunetę. Oddawali też niewątpliwie strzały z broni myśliwskiej, które słyszał świadek T. P.. Z akt sprawy wynika, że M. C., chociaż w dacie zdarzenia nie należał do żadnego koła łowieckiego i nie miał uprawnień do polowania, miał pozwolenie na sześć jednostek broni palnej myśliwskiej w celach łowieckich oraz w ramach tego pozwolenia - czterech jednostek broni palnej myśliwskiej, tj. dwóch sztucerów z lunetami i dwóch strzelb. Oskarżeni byli widywani w kompleksie leśnym przez T.

<p>P. wiele razy wcześniej, także w nocy 11 czerwca 2021 r. i byli podejrzewani o kłusownictwo. Podobne ustalenia wynikają z zeznań świadka Z. B.. Wszystkie te okoliczności wskazują, że także w dniu zdarzenia oskarżeni polowali bez uprawnień do polowania, co niewątpliwie wyczerpało znamiona występku z art. 53 pkt 4 ustawy Prawo łowieckie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Pomimo częściowej zasadności podniesionego zarzutu, wniosek o uniewinnienie oskarżonych jest niezasadny z uwagi na to, że działanie oskarżonych wyczerpało znamiona występku z art. 53 pkt 4 ustawy Prawo łowieckie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>II. mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj.:</p> <p>1. art. 7 kpk i art. 4 kpk polegająca na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów oraz dowolnej i sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analizie zgromadzonego materiału dowodowego, tj. uznaniu za niewiarygodne:</p> <p>- wyjaśnień oskarżonego M. C. w zakresie w jakim wskazywał, że w dniu 12 czerwca 2021 r. o godz.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

06.00 był w pracy w tartaku w K. należącym do M. R. gdzie pojechał samochodem marki B. (...), który należy do jego brata K. C. i tym samym nie było go w tym czasie w kompleksie leśnym w miejscowości S., wobec czego nie zastrzelił on w tym lesie samicy i samca żurawia zwyczajnego będącego pod ścisłą ochroną gatunkową;

- wyjaśnień oskarżonego K. C. w zakresie w jakim wskazywał, że w dniu 12 czerwca 2021 r. około godz. 6.30 był sam swoim samochodem marki M. (...) koloru zielonego na łące w pobliżu kompleksu leśnego w miejscowości S., ponieważ szukał wówczas na tej łące dwóch sworzni i podkładów, które dzień wcześniej, tj. 11 czerwca 2021 r. podczas sianokosów odpadły od zgrabiarki i części te były niezbędne do naprawy maszyny, a ponadto nie było z nim wówczas brata M. C., który tego dnia od godz. 06.00 był w pracy w tartaku w K. należącym do M. R.. Jak również w zakresie podniesionej przez K. C. okoliczności, że w dniu 12 czerwca 2021 r. około godz. 06.00 nie zastrzelił w kompleksie leśnym w miejscowości S. samicy i samca żurawia zwyczajnego, tak samo jak jego brat M.;

podczas gdy wyjaśnienia te są spójne i konsekwentne oraz zostały potwierdzone zeznaniami świadków w osobach W. C., B. C., M. R., P. M. (pośrednio) P. B. (1), a w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy brak jest niebudzących wątpliwości dowodów, które wskazywałyby na winę oskarżonych;

2. art. 410 kpk i art. 4 kpk poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy

wynikających z zeznań świadka P. B. (2), które to zeznania uznane zostały przez Sąd za wiarygodne, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, tj. pominięcie fragmentów zeznań, w których świadek podawał, że „K. C. mówił, że jeździł po jakiejś części, które zgubił na polu”, a „M. C. mówił, że go tam w ogóle nie było w miejscu zdarzenia, tylko był w pracy”;

- pominięcie rozbieżności wynikających z zeznań P. B. (1) i T. P. (P. B. (1) zeznał, że po przybyciu przez niego na miejsce świadek T. P. oznajmił mu, że widział jak jeden z oskarżonych „włókł po ziemi zwierzę (protokół rozprawy z 15.06.2022 r. oraz protokół przesłuchania z 28.09.2021 r.), tymczasem T. P. tejże okoliczności zaprzeczył (na rozprawie w dniu 15.06.2022r. T. P. zeznał „nie widziałem aby ciągnęli lub nieśli tą zwierzynę”, o okoliczności takiej nie wspominał również w toku przesłuchania w dniu 12.06.2021r.);

3. art. 167 kpk i art. 193 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk i art. 9 § 1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd z urzędu dowodu w postaci opinii biegłego z zakresu badania broni palnej i śladów jej użycia (batalistyki) celem ustalenia czy z broni zabezpieczonej w miejscu zamieszkania oskarżonych (w czasookresie objętym zarzutem) oddano jakiegokolwiek strzały;

4. art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonych niedających się usunąć wątpliwości w postaci osoby, która w rzeczywistości dokonała zastrzelenia pary żurawi oraz ustalenia broni, z której tego

	<p>dokonano, w sytuacji gdy brak jest bezpośrednich dowodów (np. świadka, który widziałby moment zastrzelenia ptaków, osobę która tego dokonuje oraz broń użytą w tym celu) potwierdzających przebieg zdarzenia i osoby w nim uczestniczące, a nadto w toku postępowania nie wykazano aby strzały oddane zostały przez oskarżonych, albo z broni zabezpieczonej przez policję w miejscu ich zamieszkania, a K. C. i M. C. konsekwentnie od początku postępowania zaprzeczając okolicznościom tego rodzaju.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził w nim obrazy przepisów art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 5 § 2 kpk.</p> <p>Zarzut dowolności oceny dowodów wymaga wykazania, że Sąd merytoryczny rzeczywiście pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, albo że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, bądź uchybił regułom prawidłowego, logicznego rozumowania, albo że uchybił wskazaniom wiedzy lub doświadczenia życiowego. Tego rodzaju uchybień w przedmiotowej sprawie nie stwierdzono. Zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 kpk, tj. zasady in dubio pro reo może być natomiast skutecznie podnoszony jedynie w sytuacji, w której nie jest kwestionowana ocena materiału dowodowego. Podnoszenie jednocześnie zarzutu obrazy przepisów art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk jest zabiegiem wewnętrznym</p>		

sprzecznym. Mnogość i dostępność judykatów Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, jak również trwałość poglądów prezentowanych w doktrynie i orzecznictwie, dotyczących wzajemnych relacji tych przepisów powodowała, że przytaczanie kolejnych orzeczeń, przy uwzględnieniu, że skarżący jest podmiotem profesjonalnym uznano za zbyt liczne.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, tok rozumowania Sądu Rejonowego przedstawiony w uzasadnieniu, w części dotyczącej oceny dowodów osobowych zgromadzonych w tej sprawie był jasny, kompletny i przekonujący. Brak było w nim luk logicznych i niejasności. Nie stwierdzono także sprzeczności zawartych tam wywodów z regułami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji w sposób szczegółowy wskazał, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym odmówił wiarygodności, podając przyczyny takiej oceny. Zaznaczyć należy w tym miejscu, że nie może być mowy o obrazie przepisu art.410 kpk w przypadku uznania określonych dowodów za wiarygodne, a odmówienia tego waloru innym i w konsekwencji nie przyjęcie tych ostatnich jako podstawy ustaleń faktycznych w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2020 r. IV KK 407/20, Lex nr 3224771).

Apelujący, który zmierza do podważenia zasadności zaskarżonego wyroku poprzez zaniechanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę nie może ograniczyć się do prostej jej negacji i arbitralnego stwierdzenia, że przymiotem wiarygodności

powinny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonych, w tym złożone przez nich wyjaśnienia, a pozostałe dowody są właściwie bez znaczenia. Do tego zaś w istocie sprowadzała się apelacja obrońcy, negująca znaczenie dowodów obciążających jego mocodawców.

W przedmiotowej sprawie świadek T. P. konsekwentnie, od samego początku wskazywał, że po tym jak usłyszał strzały z broni palnej w kompleksie leśnym i udał się w ich kierunku, zastał tam oskarżonych K. C. i M. C., przy czym ten ostatni miał przy sobie broń myśliwską. Na miejscu znaleziono zastrzelone ptaki. Świadek nie miał wątpliwości co do tożsamości oskarżonych, gdyż wcześniej byli mu znani. Taką wersję przekazał też Z. B. i P. B. (1), którzy potwierdzili te okoliczności składając zeznania zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak też przed Sądem. Zaznaczenia wymaga także, że o powyższym niezwłocznie powiadomiono dyżurnego KMP w S., a funkcjonariusze, którzy przybyli na miejsce zdarzenia, potwierdzili fakt zastrzelenia ptaków. Wbrew podniesionym przez apelującego zarzutom, zeznania wyżej wskazanych osób są spójne, wzajemnie zgodne i nie zawierają sprzeczności, które podważałyby ich wartość dowodową. Sąd I instancji nie pominął też, jak sugeruje skarżący obrońca fragmentu zeznań świadka P. B. (1) dotyczących stwierdzeń oskarżonych odnoszących się do przedmiotowego czynu i podawanej przez nich wersji wydarzeń. Sąd tenże fragment depozycji świadka uznał za wiarygodny. Nie zmienia to jednak oceny, iż była to wersja stworzona

przez sprawców zmierzająca do uniknięcia odpowiedzialności karnej, którą prezentowali od początku i taką też przekazali w rozmowie z funkcjonariuszami Policji prowadzonej w obecności P. B. (1), który w swoich zeznaniach przytoczył jej treść. Konsekwencją obdarzenia wiarą relacji przedstawionej przez wskazanych wyżej świadków było odrzucenie wersji zaprezentowanej przez oskarżonych oraz osób, które potwierdziły ją w swoich zeznaniach. Sąd Rejonowy w sposób logiczny, klarowny i przekonujący wskazał, z jakiego powodu należy tę wersję wydarzeń odrzucić. Sąd II instancji podziela zapatrywania Sądu meriti i dlatego nie ma potrzeby powielania argumentacji wskazanej w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Wyrażona w złożonej apelacji sugestia, jakoby to T. P. dokonał zastrzelenia ptaków, a następnie chciał obarczyć odpowiedzialnością braci C. jest całkowicie dowolna. T. P. jest myśliwym, w miejscu zdarzenia – okolicach kompleksu leśnego w miejscowości S. bywa bardzo często. Nie budzi zatem wątpliwości, że nie miał problemu ze zlokalizowaniem miejsca, z którego dochodziły odgłosy wystrzału. Już w pierwszych złożonych w sprawie zeznaniach (k.9) wspominał o tym, że samochód M. (...) widział także w nocy poprzedzającej zdarzenie, mówił też o tym, że oskarżeni kłusują bardzo często. Znalazło to potwierdzenie w materiale dołączonym do akt, w miejscu zamieszkania oskarżonych ujawniono bowiem nie tylko broń myśliwską, ale też ukryte reklamówki z zamrożonym mięsem z dzika (k.15-19,23-25).

Reasumując powyższe stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy podzielił

stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego. Skarżący w wywiedzionej apelacji w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, które skutkowałyby uwzględnieniem przedstawionych zarzutów, nieudolnie próbując podważyć materiał dowodowy obciążający oskarżonych, a pomijając precyzyjnie przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia tok rozumowania Sądu Rejonowego.

Za bezzasadny uznać należy także zarzut naruszenia art. 167 kpk i art. 193 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk i art. 9 § 1 kpk. Rolą sądu w ramach art. 366 § 1 k.p.k. jest wyjaśnienie "istotnych okoliczności sprawy", ocenianych przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej, a więc poprzez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. W żadnej mierze nie oznacza to jednak obowiązku przeprowadzania wszystkich dowodów, jakie hipotetycznie mogłyby cokolwiek wnieść do sprawy. Stan dowodów zgromadzonych w sprawie był wystarczający dla poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych i ustalenia sprawstwa oskarżonych. Brak było zatem podstaw do podejmowania z urzędu inicjatywny dowodowej w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego. Zaznaczyć należy, że żadna ze stron, w tym obrońca oskarżonych o przeprowadzenie takiego dowodu także nie wniosowała.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania warunkowała niezasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
3.	<p>III. wskutek powyższych uchybień proceduralnych błęd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym i bezpodstawnym przyjęciu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - żurawie znalezione w kompleksie leśnym w miejscowości S., będące pod ścisłą ochroną gatunkową zostały zastrzelone przez M. C. i K. C.; - M. C. w dniu 12 czerwca 2021 r. nie był w pracy (od godz. 06.00) w tartaku znajdującym się w K., należącym do M. R.; - celem przebywania przez K. C. w dniu 12 czerwca 2021 r. na łące w pobliżu kompleksu leśnego w miejscowości S. nie było poszukiwanie zagubionych uprzednio części maszyny rolniczej; - w dniu 12 czerwca 2021 r. T. P. na łące przy lesie zauważył samochód marki M. (...) o nr rej. (...) koloru zielonego należący do K. C. w którym nikogo nie było, nadto przy ścianie lasu zauważył dwóch mężczyzn – M. C., który miał przy sobie zawieszoną 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>na pasku na plecach broń myśliwską w postaci sztucera z lunetą oraz jego brata K. C., który nie miał przy sobie broni;</p> <p>- M. C. dostrzegając T. P. uciekł do lasu, natomiast K. C. wsiadł do samochodu marki M. (...).</p>
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, jako względna przyczyna odwoławcza z art. 438 pkt 3 kpk zachodzi wyłącznie wtedy, gdy treść dokonanych ocen i wniosków poczynionych przez Sąd I instancji nie dopowiada zasadom logicznego rozumowania, a mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Tego zaś skarżący obrońca nie wykazał. Wobec faktu, że podniesiony przez niego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych pozostawał wtórny wobec omówionego już zarzutu obrazy przepisów postępowania, zaś argumentacja apelującego mająca poprzeć oba podniesione zarzuty była tożsama, brak jest konieczności dublowania dotychczasowych rozważań Sądu Okręgowego i odnoszenia się do tego postulatu. Nadmienić jedynie należy, że jeżeli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r. sygn. akt II AKa 171/15).</p>	
Wniosek	

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność podniesionego zarzutu warunkowała niezasadność wniosku.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 czerwca 20-22 r. w sprawie sygn. akt II K 49/22 w zakresie sprawstwa oskarżonych co do czynu z art. 53 pkt 4 ustawy Prawo Łowieckie oraz w części dotyczącej wymierzonej kary.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Niezasadność zarzutów podniesionych w apelacji oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>Z opisu czynu zarzuczonego oskarżonym i przypisanego im w pkt I wyroku wyeliminowano stwierdzenie „i weszli w posiadanie dwóch zastrzelonych żurawi zwyczajnych samca i samicy będących pod ochroną gatunkową”, zaś z kwalifikacji prawnej wyeliminowano pkt 6 art. 53 ustawy z dnia 13/10/1995 r. Prawo Łowieckie i za podstawę skazania i wymiaru kary przyjęto art. 53 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1995 r. Prawo Łowieckie.</i>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Częściowa zasadność zarzutu obrazy prawa materialnego. Powody zmiany przedstawiono w poprzedniej części uzasadnienia.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r., o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49. Poz. 223 z 83 r. z późn. zm.) zasądono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 940 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS